

Ο Άναρχος χρησμός – Χατζηκυριάκου Παναγιώτη (Α΄ Βραβείο)

Εν αγνοία βάθος είναι ασελγές
που το κύπελλο κρασιού δίνοντας στους ανθρώπους
«εις υγείαν» λέγει,
«εις φθοράν των ριζών σου» υπονοώντας!
Τα τάρταρα γαλουχεί
με πλήθη ανθρώπων εν αγνοία
και το ηλιόφως πολεμά
εισβάλλοντας στις σκέψεις των ανθρώπων.
Υποδόριες πλεκτάνες απεργάζεται
φονιάδες για να σπείρει.
Δαίμονες εθνοκτόνους υπηρετεί
τα σκότη κυβερνώντας
και λάβαρα θανάτου κρατά
τα χάσματα εξυμνώντας!
Εν αγνοία βάθος είναι ασελγές
τις συνειδήσεις πολεμώντας
και εν αγνοία αλαζονείας πράττει
ότι στη σήραγγα των χρόνων
φως αστέρων θεοδρόμων υπάρχει
κι από κρυφούς ωκεανούς
τ' αβυσσαλέα κύματα
σαρώνουν τα τέκνα του νου
τον πρώτο χρησμό χαράσσοντας τον
δίχως τέλος ή αρχή:
«Από τις στάχτες των ονείρων
νέοι αναγεννιούνται
οι μεγιστάνες των τροπαίων!
Κι από μάγμα ερεβογόνο
το μυστήριο θριαμβεύει των γαλαξιών!»
Εν αγνοία βάθος είναι ασελγές
που εν αγνοία πράττει!

Θεατρίνοι - Ιωαννίδου Θεοδώρας (Β΄ Βραβείο)

Κίβδηλοι στιγμής ονείρου ζήλοι,
έρμια του ίδιου τους του κόσμου,
μιας φαντασίας σερνόμενης οι θρύλοι,
νεκρή πομπή στήνουν εμπρός μου.

Αμφίδρομη ροή παλιάς κλεψύδρας,
απόρθητες μορφές στενών αράδων,
κέραιοι απόγονοι Λερναίας Ύδρας,
αξία ανθρακική σε κλίμακα μονάδων.

Εξάρτησης του ψεύδους ισοβίτες
ξέφτισαν αλήθειας ξάρτια,
κι απόμακροι γνωστοί μετεωρίτες
βραχέα παραπλάνησαν τα μάτια.

«Εμμονή» - Μαράνογλου Δημήτριου (Γ΄ Βραβείο)

Συνηθισμένη ματαιότητα.
Ένα νανούρισμα για τις ψυχές
που περιπλανώνται στην ομίχλη.

Κάθε βράδυ κοιτάζω τις ρωγμές στο ταβάνι
τυλιγμένος σε κουκούλι από σάρκα νεκρών ονείρων
και ο λογισμός παγιδεύεται στο σκουριασμένο κλουβί
της αδικίας.

Όταν οι τοίχοι αιμορραγούν πάνω μου
σαν ψέμα η ανάσα σβήνει
τα ίχνη των ήχων των κραυγών.
Στη συντριβή του χρόνου μην αναζητάς την αλήθεια.
Θρυμματισμένες αναμνήσεις θα παγώσουν την πλάση.

Βουτηγμένος στη λήθη του ζόφου και του ερέβους.
Εντροπία.
Ο δρόμος κομμένος.
Η στάχτη μαυρίζει το πρόσωπο μου,
ζωντανό ενθύμημα του παιδιού που ταλάνισες.

Η φωτιά δεν εξαγνίζει,
μαυρίζει.
Το σιδερένιο σου κρανίο,
βάρος αμαρτιών και ενοχής.
Η τιμωρία σου,
απώλεια.

Πλέον σιγή. Μετρώ τις ψιχάλες του πόνου και του μίσους.
Βλέπω το φως που έλκει τα όντα.
Τι τους θυμίζει;

Αμμόχωστος - Χατζηζαχαρία Γεωργίας (Α΄ Έπαινος)

Την πόλη δεν την γνώρισα μα θα την τραγουδήσω
Από παππούδες και γονιούς θα σας την ιστορήσω
Έγκωμη, Σαλαμίνα, Αρσινόη, Κωνσταντία
Δώδεκα θεούς λάτρευαν με υπέρτατο το Δία
Δίσεκτα χρόνια και σεισμοί αφάνισαν τις πόλεις
Έσπασαν μακρινοί δεσμοί μ' όλες τις μητροπόλεις
Πόλις μικρή ξεπρόβαλε σ' αμμόλοφους κρυμμένη
Κόρη θαλασσοφίλητη και ηλιογεννημένη
Το χώμα που την έθρεψε κοκκινωπό καμάρι
Κι έγινε πόλις ξακουστή με του θεού την χάρη
Εύφορα τα περβόλια της λεμονανθούς μυρίζουν
Τρίξιμο ανεμόμυλου γλυκό νερό ποτίζουν
Κόρες εσπεριδόνυμφες χορεύουν ξεφαντώνουν
Αθέατες και άυλες όλες την στεφανώνουν
Από ψηλά ο Άτλαντας βλέπει και προστατεύει
Το άρμα της πορτοκαλιάς μ' αγάπη το οδεύει
Μπαίνει σε δρόμους και αυλές πορτοκαλί ντυμένο
Μ' ανθούς και φύλλα πράσινα όμορφα στολισμένο
Τα τείχη τα καλόκτιστα τα κοσμοζακουσμένα
Βλέπουν γαλάζιο την αυγή αθάνατα λουσμένα
Πάνω στην πύλη της ξηράς με το κεφάλι πίσω
Χρυσό λιοντάρι φτερωτό Βενετικό στη νήσο
Πύργος ο ξακουστότερος Οθέλλου προμαχώνας
Τετράγωνος και δυνατός φόβος της Δυσδαιμόνας
Μαρτινέγκο και Τοξότης κτίσματα Ενετικά
Στέκουν δίπλα στη αλμύρα αναμένουν σκεφτικά
Αμμόχωστος η πόλις μου ακόμη περιμένει
Μαρμαρωμένη, σκυθρωπή στα μαύρα είναι ντυμένη
Το χρώμα το πορτοκαλί να το ξανά φορέσει
Εύχομαι και προσεύχομαι να φύγει πια το φέσι

Τροπική Σελήνη... Σουλούνια Φαίδρας - Κωνσταντίνας (Β΄ Έπαινος)

Όταν εξωτικές νύχτες παρίσταναν ερωτικούς μανδύες...
Όταν γαλάζια όνειρα κύλισαν στις φλέβες της τροπικής σελήνης...
Όταν μεταξωτά υφάσματα άγγιξαν τις άκρες των κυμάτων...
Όταν θαλάσσιοι κρίνοι γεννιούνταν στις αστρικές εκλείψεις...
Όταν κεντημένες αμμουδιές καλούσαν λευκό αφρό στα σώματα τους...
.. .Βέλη αγγέλων έπλαθαν την ερωτική χαραυγή.

Όταν άγνωστα αρώματα διάβηκαν τα σύνορα της μοίρας...
Όταν διάφανα πέπλα κάλυψαν τα αστέρια...
Όταν λευκά νερά πότισαν τους πόθους της αθωότητος...
Όταν κυανές ουράνιες οντότητες υπέκυψαν στους χτύπους της καρδιάς σου..

Όταν μαγικά φίλτρα χάρισαν την αιωνιότητα στον έρωτα...
.. Ημιφέγγαρα ενώθηκαν στη σκιά της πανσελήνου.

Όταν μουσικοί αυλοί ξεβράστηκαν στο μπλε αλμυρό ποτό...
Όταν πέταλα παρασύρθηκαν από τα λόγια του νυχτερινού αέρα...
Όταν καταρράκτες ανταγωνίζονταν την ορμητικότητα των αφυπνισμένων
αισθήσεων...
Όταν τα ζαφείρια της Εδέμ έγιναν κόρες των ματιών σου...
Όταν ψηλοί φοίνικες λούζονταν στην πνοή του φεγγαρόφωτος...
.. Ωκεανοί έντυσαν τους λίθους της Γης, για να εγκλωβίσουν τον έρωτα τους.

Consolations και ραψωδίες Βίκτωρος Αλεξάνδρας (Γ' Έπαινος)

Τα πάντα είναι δρόμος
αδυσώπητη κόλαση μαύρης καταιγίδας
όταν η γείωση απειλεί, τα όνειρα να σβήσει.
Ψυχή που ταραίζεται, που τρέμει
πριν ρίξει ο Μέγιστος τη νύχτα
στο φθαρτό κορμί τ' ανήμπορο.
Η ιδέα της λάμψης του φωτός
ζωγραφίζει αγγέλους προστάτες-
Μα πώς στη μάχη θα εκτεθώ
καθώς η μοίρα κάνει χάζι*;
Άντεξα όταν πρωτοαντίκρισα
την πρώτη πέτρα στους βραχώνες
μα στα κυκλώπεια τείχη πελάγωσα
και τα καρφιά του θανατοφόρου
θηλιά μες στο λαιμό μου.
Μα πώς είμαι ακόμα ζωντανή
ή υπήρξα κάποτε;
Πώς να θαρρετώ Άγιε Άγγελε
να κυνηγήσω οπλισμένα με φως πλεούμενα
και ν' αφεθώ στην θάλασσα, θείο ταξίδι;
Πώς να διεκδικήσω τους κήπους
που έπλασα
φτερουγίζοντας
μέσα από consolations** και ραψωδίες;
Φοβάμαι...

Πρέπει να ζήσω με αισθήσεις
άγρυπνες το ωραίο
πριν με αντικόψει χώμα βαρύ
και τελειώσει η παράσταση
με θλιβερό φινάλε.

* η μοίρα κάνει χάζι: η μοίρα κοροϊδεύει

** Consolations : φόρμα μουσική που σημαίνει παρηγοριά